

DAG 3722

Ik word wakker van het geluid van voetstappen en onderdrukt gegiechel. Ik ruik de geur van ahornsiroop. Het licht is aan. Ik lig in een bed in een kleurige kamer. Ik zie glimlachende gezichten die *Happy Birthday to you* zingen. Ik ga rechtop zitten. Er wordt een dienblad op mijn schoot gezet. Ik zie een stapeltje pannenkoeken met één kleine, brandende kaars erin. Ik wacht tot er een eind aan het liedje is gekomen en blaas de kaars uit.

Vandaag ben ik een meisje. Ze heet Cara en ze wordt vandaag tien. Ik vraag me even af of het vandaag ook mijn eigen tiende verjaardag is. Maar die gedachte verwerp ik onmiddellijk. Ik moet veel ouder zijn dan tien. En dan bedenk ik dat ik wel een keer of twaalf per jaar jarig ben. Vroeger, toen ik nog niet wist wat een jaar inhield, geloofde ik dat ik groeide in precies hetzelfde tempo als het lichaam van de persoon waarin ik die dag verbleef. Maar zodra ik had leren tellen, wist ik dat ik fout rekende. Je bent maar één keer per jaar jarig. Daardoor moest ik toegeven dat dit de verjaardagen waren van andere mensen, en niet die van mij. Ik had logica in mijn leven willen vinden, maar dat was een vergissing.

Toen ik nog klein was, kon ik me verliezen in de spanning van het uitpakken van de cadeautjes en ik verheugde me op de partijtjes en de taart. En natuurlijk vond ik het altijd geweldig dat ik die dag in het middelpunt van de belangstelling stond. Toen de kaarsjes moesten worden uitgeblazen, deed ik mijn *eigen* wensen, omdat ik het gevoel had dat die wel in vervulling zouden gaan. Vaak wens-te ik dat ik in die dag mocht blijven. Ik wilde graag dat ik elke dag jarig was.

Maar vandaag is het anders. Ik neem niet de moeite een wens te doen, omdat ik dan het gevoel heb dat ik Cara haar wens afpik, omdat zij niet hier is, maar ik.

Maar ik doe wel alsof ik een wens doe. Ik zie de gezichten van Cara's ouders, haar zusje en haar broer, en ik weet zeker dat deze

vier mensen alleen maar zouden willen dat die wens in vervulling ging. Sommige gezinnen zijn zo.

Het is een doordeweekse dag, dus de ouders moeten naar hun werk en de kinderen naar school. Ik wil Cara zo lang mogelijk in het glanzende aureool van hun liefde houden, en ik hoop dat ze die warme gloed ook nog zal voelen als ik weer weg ben. De kaars wordt op mijn ladekastje gezet en de pannenkoeken worden opgegeten. Terwijl de lekkere smaak verdwijnt en de pannenkoeken me zwaar op de maag liggen, gaat alles weer zoals het waarschijnlijk elke morgen gaat. De schoolbus zal niet op me wachten, ook al ben ik vandaag jarig.

Tijdens de rit met de bus, ga ik Cara's geest binnen omdat ik de namen wil weten en de gezichten wil herkennen van haar vriendjes en vriendinnetjes. Haar geest creëert systeemkaartjes voor me en ik probeer ze zo goed mogelijk te onthouden. De oefening is niet tevergeefs, want zodra ik de klas binnenkom, roept mevrouw Richardson dat ik vandaag jarig ben. Ze zet een kroontje op mijn hoofd. Het is gemaakt van etalagekarton. Zelfs mijn vijanden in de klas respecteren dit. Vandaag ben ik de koningin.

Ik probeer ervan te genieten. Van de cakejes bij de lunch die lekker zijn, van de opwinding over het partijtje aanstaande zaterdag. Ik geniet ook van mijn twee beste vriendinnen, Jodie en Michaela, die niet tot zaterdag kunnen wachten en me hun cadeautjes al geven. Weer doe ik alsof ik er blij mee ben en omdat ik pas tien ben, begrijp ik niet helemaal waarom dit *doen alsof* me tegelijkertijd ook treurig maakt. Ik zou blij moeten zijn op deze dag die versierd is met een laagje suikerglazuur. Ik zou blij moeten zijn met zoveel mensen die blij zijn voor mij, terwijl ik alleen maar een jaartje ouder hoefde te worden.

In de bus naar huis vragen de kinderen uit mijn klas wat ik vanavond ga doen en ik zeg dat ik dat nog niet weet. De kinderen die niet bij me in de klas zitten, kan het geen klap schelen en ik zou eigenlijk liever bij hen zitten.

Thuis maak ik met mijn sleutel de voordeur open en al gauw blijkt dat ik als eerste thuis ben. Meestal loop ik meteen door naar de keu-

ken, omdat ik dan trek heb in iets te eten. Dat doe ik altijd in welke keuken ik ook kom en welke dingen er ook te eten zijn. Maar ik heb al genoeg gegeten voor een hele dag, dus ga ik regelrecht naar mijn kamer. Eenmaal daar weet ik niet wat ik zal gaan doen. Ik heb het gevoel dat mijn verveling Cara ergens van afhoudt, dat ik haar nieuwe jaar saboteer, terwijl het nog maar nauwelijks is begonnen. Ik kan dit niet duidelijk krijgen voor mezelf; het is alleen maar een gevoel.

Mijn zusje, Laura, komt thuis. Ze is drie jaar ouder dan ik en zit al in de tweede klas van de middelbare school. Ze roept mijn naam zodra ze de voordeur binnenkomt en hoewel ik geen antwoord geef, loopt ze door naar mijn kamer. Ik hoor haar voetstappen en probeer te doen alsof ik het druk heb. Omdat Cara's kamer met boeken en speelgoed me niet veel zegt, pak ik mijn kussen, klop het op en trek het dekbed recht.

Mijn deur is niet dicht. Laura komt binnen, ziet waar ik mee bezig ben en zegt: 'Dit kan niet.'

Ik ga even onze geschiedenis binnen en krijg de gebruikelijke warboel van liefde en rivaliteit die bijna altijd tussen zussen bestaat. Een knetterende ruzie blijkt in Cara's geheugen evenveel gewicht te hebben als de enkele blik van verstandhouding achteraf.

'Je bent jarig,' zegt Laura. 'Wat wil je gaan doen?'

Wat ik wil is wat *ik* belangrijk vind.

'Ik weet het niet,' zeg ik.

Ze kijkt me aan en ze hoeft zelfs niet nog eens te zeggen: '*Dit kan niet*'. Dan zie ik aan haar ogen dat ze onze opties nagaat. Ik hoef niet meer Cara's geest binnen te gaan om die blik te begrijpen. Die blik heb ik genoeg gezien in de ogen van andere oudere broers en zussen.

Ten slotte zegt ze: 'Oké. Ik weet iets. Trek je zwempak aan.'

Ik doe wat ze zegt. Ze loopt de kamer uit en ik neem aan dat zij ook haar zwempak gaat aantrekken. Maar als ze terugkomt, heeft ze nog steeds dezelfde trui en spijkerbroek aan. Ze kijkt naar me, terwijl ik sta te bibberen in mijn zwempak.

'Trek er iets over aan, schat!' zegt ze, rollend met haar ogen.

Terwijl ik dat doe, zoek ik in Cara's geest naar hints voor wat we gaan doen. Het is te koud om in de open lucht te zwemmen. Ik kan helaas niets vinden dat de zaak duidelijker maakt.

Ik zal op Laura moeten vertrouwen.

Ik denk dat we naar een of ander sportcentrum gaan met een binnenbad, of naar zoiets als de YMCA. Maar in plaats daarvan lopen we het tuinpad op van iemands huis.

‘Niet bang zijn voor haar,’ zegt Laura, terwijl ze op de bel drukt.

Een oude dame met staalharde ogen doet de deur open. Ik zoek in Cara’s geest naar een naam, maar het eerste woord dat naar voren springt is *heks*.

‘Wat willen jullie?’ vraagt de vrouw. ‘Ik eet geen koekjes en ook geen snoep. Het lijkt wel of jullie, kinderen, niets anders kunnen verkopen.’

Laura glimlacht alsof ze net een vriendin in het winkelcentrum tegen het lijf is gelopen. ‘Hallo, mevrouw Judge,’ zegt ze. ‘Cara is vandaag jarig. Ze mocht vanmorgen een wens doen en ze zei: “Ik zou vandaag zo graag willen zwemmen.” En toen vroeg ik me af... eh... mogen we misschien een poosje in uw zwembad?’

Mevrouw Judge kijkt mij aan. ‘Hoe oud ben je geworden?’ vraagt ze. Ze stelt de vraag alsof het een sluwe list is.

‘Tien.’

‘En je wilt op je verjaardag zo dolgraag zwemmen?’

Ik kijk bijna Laura aan voor een bevestiging.

‘Ja.’

‘Maak dat de kat wijs.’ Ze kijkt me zo scherp aan dat het bijna lijkt of ze de bedrieger in de jarige ziet. Ik ben bang voor de herkenning, maar ik verlang er in het geheim ook naar. Zelfs al op mijn tiende. Of juist op mijn tiende.

Mevrouw Judge staat daar voor ons en ik weet niet of ze nadenkt, of dat ze ons zonder woorden wegstuurt.

Laura, niet in het minst uit het veld geslagen, zegt: ‘Mag het? Alstublieft?’

Het is niet zo simpel dat dat laatste woord de doorslag geeft. Dat weet ik ook wel. Maar niettemin laat ze zich vermurwen op haar eigen manier.

‘Weet je dan waar het is?’ vraagt de vrouw aan Laura met een ondertoon van: *je hebt dit huis toch niet bespioneerd?*

Laura schudt haar hoofd. Mevrouw Judge moet tevredengesteld zijn door mijn volkomen verwarde blik, want ze wacht niet tot ik ook mijn hoofd schud, maar gebaart ons binnen te komen. Ze doet de deur achter ons dicht en loopt dan voor ons uit, haar donkere

huis in. De gangen hangen vol met boekenplanken, waarop behalve heel veel boeken, ook een aantal trofeeën staan. Er zijn veel foto's te zien van een man op een golfbaan, terwijl hij vol enthousiasme zijn bal slaat. In krantenkoppen, die ingelijst aan de muur hangen, staat hij vermeld als Horace Judge. Iets in de sfeer die er in het huis hangt, zegt dat hij al lang geleden gestorven moet zijn.

'Ik neem aan dat jullie je zwempak al aanhebben?' zegt mevrouw Judge als we voor een brede deur staan.

'Onder onze kleren,' antwoordt Laura.

'En hebben jullie handdoeken bij je?'

Laura wijst naar de rugzak die op haar rug hangt. 'Natuurlijk.'

'Hebben jullie je zwemdiploma?'

Laura knikt.

'Goed. Er moet hier niet iemand verdrinken, toch?'

'Nee, mevrouw.'

Ze doet de deur open en opeens is er weer daglicht, hoewel de temperatuur niet verandert. Het is een grote ruimte en het plafond is helemaal van glas. Eronder ligt een zwembad te wachten. Het water heeft de kleur van gesmolten bosbessenijs.

Mevrouw Judge kijkt op haar horloge en zegt dat we een uur mogen blijven. Laura bedankt haar en ik bedank haar ook. We blijven staan tot ze weer weg is.

'Kom op,' zegt Laura, terwijl ze haar spijkerbroek uittrekt.

Even later staan we in ons zwempak en plonzen in het warme water. Het voelt alsof mevrouw Judge er nog steeds is, dus spetteren we niet, en durven zelfs niet te lachen. Laura doet of ze een zee-meermin is, duikt onder en blijft zo lang onder water zwemmen als ze maar kan. Ik doe hetzelfde, met mijn ogen open. We beginnen het samen te doen, draaien in het rond, zwemmen onder water en gebruiken armen en benen. Als we bovenkomen, kijken we elkaar even aan en gaan weer kopje-onder.

Na een minuut of tien begint Laura aan de rugslag.

'Vrij zwemmen!' roept ze.

Ik duik opnieuw onder, maar houd mijn ogen dicht. Ik heb het gevoel dat ik anoniem en gewichtloos ben. Ik hoor het water kabbelen, voel hoe het mijn haar optilt en laat bewegen. Ik hoor mijn

hartslag, de hartslag van een kind. Ik voel hem niet als Cara's hartslag. Het is mijn eigen hartslag.

Ik begin te zwemmen. Ik trek mezelf voorwaarts, schop me naar voren. Zwemmen is jezelf veranderen in een onnatuurlijk wezen. Het voegt een element toe dat niet bij je hoort. Zwemmen is de wereld anders ervaren, of tijdelijk een andere wereld ervaren.

Ik ken dit helemaal niet. Ik denk niet aan zwemmen en aan wat het betekent. Het verbaast me niet dat ik kan zwemmen, dat een menselijk lichaam zo iets kan. Maar ik geniet intens van wat ik voel. Ik dompel me onder in het water en even lijkt het of ik zelf ook vloeibaar ben. Dan begin ik te zwemmen en voel ik me weer een driedimensionaal lichaam. Ik heb geen gedachten, maar ik voel het kabbelen dat mijn lichaam veroorzaakt. Ik voel me meer mezelf dan anders, want al zwemmend hoef ik niet volledig te bestaan.

Ik vergeet de tijd en de tijd vergeet mij. Ik merk niet dat Laura uit het water is gegaan en zich afdroogt. Ik merk niet dat ze naar me kijkt, tot ik op het verkeerde moment mijn mond opendoe en te veel water binnenkrijg. Ik hoest me terug naar de werkelijkheid en zie haar zitten op de rand van het zwembad, met haar voeten in het water.

‘Gaat het weer een beetje?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘We moeten ons aankleden. Het uur is bijna om. En als mevrouw Judge denkt dat we niet naar haar luisteren, mogen we hier nooit meer zwemmen.’

Het is koud als ik ook uit het water kom. Laura springt op, trekt de andere handdoek uit de rugzak en geeft hem aan mij. Ik droog me af, maar voel nog steeds het water dat aan me hangt. Het is niet meer vloeibaar. Nu is het een geur, een opdrogende herinnering, een echo.

‘Niet thuis vertellen,’ zegt Laura als we naar huis teruglopen.

Ik vraag haar niet waarom onze ouders het niet mogen weten. Ik beloof alleen dat ik mijn mond zal houden.

Omdat mijn verjaarspartijtje zaterdag pas is, zitten we 's avonds maar met zijn vijven aan mijn verjaardagsmaal. Van mijn broer - die ouder is dan Laura - krijg ik een portemonneetje van Hello Kit-

ty. Van mijn ouders krijg ik games en kleren. Van Laura krijg ik muziek waar zij van houdt en waarvan zij vindt dat ik er ook van moet gaan houden. Ik ben verbaasd dat niemand van ons gezin de middag aan ons ruikt, of begrijpt wat mijn verjaardag werkelijk voor me betekent. Er is taart. Meer kaarsjes. Ik mag nog een wens doen. Er wordt opnieuw voor me gezongen. En weer hetzelfde liedje dat ik al jarenlang hoor, maar steeds in een ander lichaam. Na het liedje wordt er gezegd dat ik mijn ogen moet dichtdoen.

Ik doe weer geen wens, maar ik noteer de datum in mijn hoofd en ik beloof mezelf plechtig dat deze datum van nu af aan mijn eigen verjaardag zal zijn. Of iemand in mijn leven het op de dag zelf zal horen of niet, *ik* weet het in elk geval en ik zal mijn verjaardag vieren. Dit geef ik mezelf cadeau, terwijl ik door de jaren heen zwem.